

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1003/2014
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Ж.И. из С., кога заступа Ј.М., адвокат из Н.К., против тужене А.Д. М. из С., коју заступа Б.П., адвокат из С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 392/14 од 13.06.2014. године, у седници већа одржаној 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 392/14 од 13.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 87/13 од 20.11.2013. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог број 7867 од 04.11.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду закључен под бр. 1646 дана 16.09.2005. године, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и радним способностима (став први изреке). Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 392/14 од 13.06.2014. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда је потврђена (став први изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ бр. бр.72/11,55/14) и утврдио да ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код тужене обављао послове магацинског радника, што значи да је радио на пословима издавања робе из магацина и пословима утовара робе у камион, те да је био пратилац робе ради даље дистрибуције продавницама и другим купцима. Посао тужиоца је био да у камион утовари робу ради даље дистрибуције, при чему се сачињавала пратећа документација. Утврђено је да је 15.10.2011. године возач С.М. дошао камионом на утоварну рампу, да му је тужилац отворио врата магацина ради започињања утовара робе у паркирани камион, да у камиону није било робе пре овог утовара, да су тужилац и возач С.М. започели утовар тако што је из магацинског простора тужилац довлачио палете са робом до камиона, док је возач С.М. робу утоварао у камион. Том приликом возач је распаковао шест пакета производа туженог и распаковану робу сакрио испод носећег дела палете. Када је завршен утовар, дежурни магационер Б.В. је извршио преглед камиона и констатовао да стање на отпремници одговара стању робе у камиону, али како је због уочених неправилности претходног дана била договорена контрола утоварене робе, камион је на рампи заустављен, па су шеф магацина, шеф транспорта и магационер приступили контроли утоварене робе и том приликом пронашли одређену робу која је ручно угурана и која није била транспортно упакована. Простор где се врши утовар робе у камионе је иначе под видео надзором. Приликом утовара тужилац и С.М. су били усклађени и координирани, а тужилац је био свестан да се роба сакрива, с обзиром да возач ово није могао извршити самоиницијативно, без знања тужиоца, јер је роба била утоварена на тај начин да би тужилац приликом истовара робе продавцима, одмах по отварању бочних врата камиона, видео његову унутрашњост, као и сву робу која је утоварена. Тужилац је 19.10.2011. године упозорен да је крив што је дана 15.10.2011. године приликом контроле утоварних возила, у возилу нађено више робе него што је требало да се испоручи купцима, чиме је својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 142. тачка 2. и 3. Колективног уговора, у вези са чланом 144. тачка 3. КУ, а која се састоји у незаконитом располагању средствима друштва. Тужилац је упозорење примио и на исто се изјаснио, а мишљење синдикалне организације тужене је да због лошег примера на остале запослене треба поступити у складу са законом. Побижаним решењем од 04.11.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе која му је наведеним упозорењем стављена на терет.

На овако утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право када је тужиоцу отказан уговор о раду. Одлука је заснована на правилној примени одредбе члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05, 54/09), на коју су се позвали и нижестепени судови, у вези са одредбом члана 144. став 1. алинеја 3. Колективног уговора, којом је прописано да запосленом може престати радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако својом кривицом учини повреду радне обавезе незаконитог располагања средствима.

Правилност побижаних одлука се наводима ревизије не доводи у сумњу. Иако је као ревизијски разлог наведена погрешна примена материјалног права, ревизијом се заправо на посредан начин оспорава утврђено чињенично стање. Битне чињенице за процену основаности тужбеног захтева утврђене су на основу исказа сведока и тужиоца, саслушаног у својству странке, који искази су цењени

на основу слободног судијског уверења. Веродостојност тих исказа се не може оспоравати у ревизији, јер се на тај начин оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а због чега се ревизија у смислу члана 407. став 2. ЗПП не може изјавити.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није учињена ни повреда из члана 374. став 1. ЗПП у вези са чланом 7, 308, 314. и 398. став 3. ЗПП, на које се у ревизији указује. За одлуку о тужбеном захтеву све битне чињенице су у првостепеном поступку благовремено утврђене и као такве прихваћене и од стране другостепеног суда и представљају довољан чињенични основ за одлуку каква је побијаном пресудом донета, и независно од видео снимка на којем тужилац инсистира у ревизији, а инсистирао је и у жалби.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 414. став 1. ЗПП одбио ревизију као неосновану и у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП одлучио да детаљно не образлаже пресуду, будући да се у ревизији понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**